

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci navrhovatele: **LESOBOR, spolek**, se sídlem Písečná 1425, Vracov, zastoupen Mgr. Ing. Jánem Bahýľem, advokátem se sídlem Kotlářská 912/29, Brno, proti odpůrci: **město Vracov**, se sídlem náměstí Míru 202, Vracov, zastoupen Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Olomoucká 261/36, Mohelnice, **za účasti: I) M. H., II) A. V., III) L. S., IV) E. S.**, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2021, č. j. 65 A 5/2021-134,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2021, č. j. 65 A 5/2021-134, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) zrušil opatření obecné povahy č. 1/2020 – Územní plán Vracov ze dne 2. 6. 2020 (dále též „územní plán“), a to v části týkající se plochy přestavby P2 se způsobem využití bydlení v rodinných domech a na ni navazující plochy soukromé zeleně P21, zasahující části pozemků parc. č. X, na kterých se nachází hospodářský les. K věcnému posouzení návrhu krajský soud uvedl, že vzhledem k existenci veřejného zájmu na zachování lesních porostů je změna funkčního využití pozemků dosud určených k plnění funkcí lesa na zastavitelné plochy možná pouze v případě, že na tomto způsobu uspořádání území převáží jiný veřejný (tj. i významný obecný) zájem. Za takový zájem však nelze považovat odpůrcem akcentovaný zájem na hospodárném uspořádání území a na vytvoření zastavitelné plochy v návaznosti na doplnění stávající zástavby a využití existující infrastruktury. V posuzované věci veřejným zájmem převažujícím nad zájmem na zachování lesa není ani zájem na uspokojování bytových potřeb občanů odpůrce. Nad zájmem na zachování lesa přitom dle krajského soudu nemůže převážet ani soukromý zájem vlastníků pozemků nacházejících

se v ploše P2. Rozhodné není ani to, že se jedná o hospodářský les na hranici mýtního věku. Soud akcentoval i fakt, že odpůrce plochu P2 do územního plánu zařadil i přes to, že odbor životního prostředí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ve svém stanovisku ze dne 29. 11. 2018, č. j. JMK 155331/2018, stanovil požadavek na vyloučení dané plochy z důvodu negativního dopadu na krajinný ráz a na les jako environmentálně cenný prvek. Na základě uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že napadená část územního plánu je v rozporu se zákonem, neboť deklarovaný účel změny využití plochy P2 nepřeváží nad veřejným zájmem na zachování lesa a sledovaného cíle lze dosáhnout i jinak. Napadená část územního plánu je dále v rozporu rovněž s požadavkem proporcionality, neboť deklarované i skutečné důvody pro změnu využití plochy P2 jsou s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu ve zjevném nepoměru k veřejnému zájmu na zachování lesa. Soud proto zrušil územní plán v části vymezující plochu P2 a dále v části vymezující navazující plochu P21, neboť regulace této plochy byla přímo navázána na regulaci plochy P2. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II.

[2] Proti výrokům I a III rekapitulovaného rozsudku, kterými byla zrušena část územního plánu a bylo rozhodnuto, že odpůrce má navrhovatel uhradit související náklady řízení, podal odpůrce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním kasačním bodě stěžovatel tvrdil, že krajský soud pochybil, shledal-li na straně navrhovatele aktivní legitimaci k podání návrhu. Dle stěžovatele totiž došlo ke „zneužití právní formy spolku pro prosazení soukromých zájmů úzké zájmové skupiny“, a postup navrhovatele je tak nutno vyhodnotit jako zneužití práva. Navrhovatel totiž dle stěžovatele nesleduje veřejné zájmy, nýbrž soukromé zájmy svých členů (zvýšení pohody bydlení a zvýšení tržní hodnoty svých nemovitých věcí při současném snížení tržní hodnoty nemovitých věcí jiných vlastníků). Stěžovatel dále akcentoval, že navrhovatel byl v procesu přijímání územního plánu aktivní, neboť podal proti jeho návrhu námitku. Námitka navrhovatele byla stěžovatelem vyřízena, a navrhovatel tak mohl podat žalobní návrh do dvou měsíců ode dne schválení předmětného územního plánu. To však neučinil. Nemohl proto nyní podat návrh na zrušení územního plánu, neboť se jedná o věc již rozhodnutou. V dalším bodě kasační stížnosti stěžovatel konstatoval, že zachování plochy P2 pro bydlení bylo důvodné. Tato plocha byla v územním plánu vymezena za účelem efektivního využití zastavěného území obce, čímž byl eliminován rozvoj zastavěné plochy do krajiny. Stěžovatel přitom posoudil i veřejný zájem na zachování lesa a dospěl k závěru, že nad tímto převážil veřejný zájem na doplnění odpovídající zástavby v zastavěném území. Zohledněno přitom bylo, že se jedná o hospodářský les na hranici mýtního věku nacházející se v intravilánu obce, jehož obnova je vysoce nepravděpodobná. Zachování lesního porostu je problematické i s ohledem na možné škody na majetku, zdraví a životech. Stěžovatel dodal, že vytváření podmínek pro minimalizaci případných škod a podmínek pro hospodárné využívání zastavěného území jsou jako obecné požadavky uvedeny v Politice územního rozvoje a v Zásadách územního rozvoje Jihomoravského kraje. Uvedené nadřazené územně plánovací dokumentace nadto jako požadavek na uspořádání území stanoví vytváření podmínek

pokračování

pro pracovní příležitosti a možnosti bydlení v sídle. Dle stěžovatele bylo nutno zohlednit i to, že přibližně 100 metrů jižně od dané lokality se nachází kompaktní lesní porost velké rozlohy, a také to, že změna lesních pozemků byla provedena jen v nezbytné míře (intenzita zastavění byla určena na 35 %). Krajský soud dále dle názoru stěžovatele poskytl nedůvodnou ochranu právům členů navrhovatele, a to na úkor vlastnických práv osob vlastnicích pozemky v ploše P2. Tímto soud založil nerovnost mezi vlastníky pozemků v obdobné situaci na stejném místě. Stěžovatel dodal, že soud zrušil zákonné rozhodnutí jeho nejvyššího orgánu (tj. zastupitelstva obce), čímž zasáhl do práva stěžovatele na samosprávu. V dalším bodě kasační stížnosti stěžovatel akcentoval, že Krajský úřad Jihomoravského kraje proti územnímu plánu nebrojil, a bylo lze tedy předpokládat, že s tímto souhlasil (v rozhodnutí o námitce přitom stěžovatel uvedl, že stanovisko Krajského úřadu Jihomoravského kraje není pro obsah územního plánu závazné). Uspokojivě pak dle stěžovatele byla vyřešena i otázka vlivu na evropsky významné lokality a ptací oblasti soustavy Natura 2000. Co se pak týče krajinného rázu, stěžovatel konstatoval, že pro dané území není zpracována žádná podrobnější dokumentace krajinného rázu a že předmětný hospodářský les není pro zastavěné území určujícím prvkem krajinného rázu. Dle stěžovatele došlo vydáním napadeného rozsudku krajského soudu i k zásahu do právní jistoty. V ploše P2 již totiž bylo vydáno rozhodnutí stavebního úřadu za účelem výstavby rodinného domu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu změnil tak, aby byl návrh zamítnut, popř., aby rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III.

[3] Navrhovatel a osoby zúčastněné na řízení III a IV se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

[4] Osoba zúčastněná na řízení I (spoluvlastník pozemku nacházejícího se v ploše předmětného lesa) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla historické okolnosti týkající se dané oblasti a vyjádřila názor, že je nemorální požadovat po vlastnicích dotčených pozemků, aby zachovali les a odpovídali za případné škody způsobené tímto lesem. Osoba zúčastněná na řízení I považuje navrhovatele za účelové sdružení, které chce rozhodovat o cizím majetku ve vlastní prospěch.

[5] Osoba zúčastněná na řízení II (vlastník jednoho z pozemků v ploše P2) pak uvedla, že souhlasí s podanou kasační stížností. Aktivita navrhovatele sleduje čistě soukromé zájmy jeho členů, a to na úkor vlastníků pozemků nacházejících se v ploše P2 a na ni navazující ploše P21. Osoba zúčastněná na řízení II již nadto provedla kroky, aby na jejím pozemku bylo možno realizovat stavbu.

IV.

[6] Rozsudkem ze dne 9. 2. 2022, č. j. 7 As 347/2021-46, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou. Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě kasační stížnosti důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Plně se ztotožnil s posouzením provedeným krajským soudem, a jeho závěry proto převzal. Napadenou část územního plánu zrušil krajský soud především z důvodu jeho rozporu se zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „lesní zákon“). Ze znění lesního zákona krajský soud dovodil, že jelikož

existuje veřejný zájem na zachování a obnově lesů a na tom, aby byly lesní pozemky trvale využívány k plnění funkcí lesa, je možné změnit funkční využití pozemků doposud plnicích funkce lesa na zastavitelné pozemky pouze tehdy, pokud na tomto novém způsobu využití pozemků převáží jiný veřejný zájem a pokud naplnění tohoto veřejného zájmu nelze dosáhnout jiným způsobem při současném zachování lesa. V nyní projednávaném případě však krajský soud existenci takového jiného veřejného zájmu neshledal, neboť zájem na zachování lesa je zájmem speciálním, který bez dalšího nemůže ustoupit stěžovatelem namítanému obecnému zájmu na hospodárném řešení stavu v území. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožnil. K jednotlivým tvrzením stěžovatele dále uvedl, že z požadavku na hospodárnost využití území uvedeném v Politice územního rozvoje a v Zásadách územního rozvoje Jihomoravského kraje nelze bez dalšího dovodit, že by se mělo automaticky jednat o zájem vždy převažující nad zájmem na zachování lesních porostů, neboť ve vyšších formách územně plánovací dokumentace jsou uvedeny pouze obecné cíle a směry územního plánování, jež jsou pak dále konkretizovány v nižších formách územně plánovací dokumentace. Kasační soud dále konstatoval, že samotná existence jiného lesa nemůže představovat zákonný podklad pro změnu funkčního využití umožňujícího odstranění předmětného lesního porostu. Oprávněnost změny funkčního využití pak sama o sobě nemůže založit ani skutečnost, že v nové ploše P2 byla určena maximální zastavěnost na 35 %. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani tvrzení stěžovatele, dle kterého bylo rozhodnutím krajského soudu nepřípustně zasaženo do práva stěžovatele na samosprávu. Dle názoru kasačního soudu krajský soud při přezkumu postupoval v souladu s judikaturou zdrženlivě, nepřekročil mantinely soudního přezkumu územních plánů a ani nezasáhl do práva stěžovatele na samosprávné uspořádání si vlastních vztahů. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele týkající se stanoviska odboru životního prostředí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 29. 11. 2018, č. j. JMK 155331/2018, který s návrhem územního plánu sice vyslovil souhlas, avšak požadoval vyloučení plochy P2, neboť se jedná o plochu neakceptovatelnou. K tomu Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatoval, že stěžovatel sice nebyl tímto požadavkem striktně vázán, ale měl náležitě odůvodnit, proč tak učinil a proč dle jeho názoru vymezením plochy P2 nedojde k negativnímu vlivu na les a na krajinný ráz. Nelze opomenout ani skutečnost, že les je významným krajinným prvkem nejen ze zákona, ale v nyní projednávaném případě rovněž i dle mapových podkladů. Na uvedených závěrech přitom nemůže nic změnit ani stěžovatelem namítaná zásada právní jistoty. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud správně neshledal existenci jiného intenzivního veřejného zájmu, jenž by převážil nad veřejným zájmem na zachování lesa, a proto změna využití ploch na pozemcích dosud určených k plnění funkcí lesa na plochy zastavitelné nebyla v souladu se zákonem, resp. se závěry plynoucími z judikatury. I dle názoru kasačního soudu s ohledem na veřejný zájem na zachování, udržování a obnovování lesa je změna využití ploch na pozemcích dosud určených k plnění funkcí lesa na plochy zastavitelné možná pouze v případě, že na tomto způsobu uspořádání území převáží jiný intenzivní veřejný zájem (kam lze řadit i významný obecní zájem). Stěžovatelem deklarovaný účel změny využití plochy P2 přitom s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu nad veřejným zájmem na zachování lesa nepřeváží. I v dalších ohledech se Nejvyšší správní soud ztotožnil s posouzením provedeným krajským soudem. Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci vad, pro které by bylo nutno přistoupit ke kasaci rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. (rozsudek je v plném znění přístupný na www.nssoud.cz).

pokračování

[7] Uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu napadl stěžovatel (odpůrce) ústavní stížností. Nálezem ze dne 18. 8. 2023, sp. zn. IV. ÚS 938/22 (dále též „nález“), Ústavní soud rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2022, č. j. 7 As 347/2021-46, zrušil, a to z důvodu porušení práva stěžovatele na samosprávu dle čl. 8, čl. 100 odst. 1 a čl. 104 odst. 2 ve spojení s čl. 101 odst. 4 Ústavy a jeho práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

[8] Z odůvodnění nálezu vyplývá, že Ústavní soud shledal ústavní stížnost důvodnou pro nesprávné posouzení návrhu na zrušení části opatření obecné povahy ve věci samé. Nejvyšší správní soud pochybil, pokud aproboval závěry rozsudku krajského soudu, resp. na podkladě kasační stížnosti nepřistoupil ke zrušení rozsudku krajského soudu. K tomu zejména uvedl, že v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy (územního plánu) nebylo podle názoru Ústavního soudu prokázáno, že by jednání obce bylo v „příkrém rozporu se zájmy“ chráněnými lesním zákonem, resp. že by činnost obce v samostatné působnosti byla se zájmem na zachování lesa „v nepochybném rozporu“. Byť je pravdou, že se § 14 odst. 1 lesního zákona (požadavek dbát na zachování lesa v procesu územního plánování) vztahuje na lesy *en bloc*, nelze při poměrování zájmu na zachování lesa na straně jedné, a práva obce na samosprávu (resp. její rozvoj) na straně druhé, v konkrétním případě přehlížet, že veřejný zájem na zachování (oproti nedalekému lesnímu komplexu rozlohou minoritního) čistě hospodářského lesa na hranici mýtního věku, tvořícího izolovaný porost uprostřed plochy zástavby, je z podstaty věci nižší, než veřejný zájem na zachování lesů ochranných, případně lesů zvláštního určení. Podle názoru Ústavního soudu tak nelze považovat za zákonný přístup správních soudů, které při poměrování dvou zájmů odmítly zohlednit kategorizaci lesů podle § 2 lesního zákona. Tímto Ústavní soud netvrdí, že hospodářský les musí vždy ustoupit jiným zájmům v procesu územního plánování, nebo že snad nepoživá žádné právní ochrany. Zdůrazňuje pouze nutnost zákonem stanovenou kategorizaci jednotlivých lesů, a z ní fakticky vyplývající různou míru potřeby jejich zachování, zohlednit při poměrování dvou práv, resp. ústavních „statků“. Zrušil-li přitom krajský soud napadenou část územního plánu s odkazem na údajné porušení § 14 odst. 1 lesního zákona, je třeba podotknout, že i odborná literatura k tomuto ustanovení lesního zákona zdůrazňuje, že *„povinnosti projektantů nebo pořizovatelů územně plánovací dokumentace ... nemají samy o sobě prakticky žádný přímý dopad na ochranu a zachování lesa ... Důsledné plnění těchto povinností je v praxi spíš jen ojedinělé“* (DROBNÍK, J., DVOŘÁK, P. *Lesní zákon. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2010, s. 34 –35). Důvodem je mimo jiné to, že k zásahům majícím vliv na zachování funkce lesa je třeba stanovisko orgánu ochrany přírody. Ten však v posuzované věci v konečném důsledku s existencí plochy přestavby P2 vyslovil souhlas za podmínky stanovení limitu zástavby, kterou také stěžovatel splnil. Došlo-li ke zrušení části územního plánu pro údajné porušení § 14 odst. 1 lesního zákona, je třeba připomenout, že *„s ohledem na ústavní garance práva na samosprávu není možné vycházet pouze ze znění zákona, neboť právo na samosprávu má – bez ohledu na výhradu zákona – i materiální aspekt, resp. vlastní ústavní obsah. Prováděcí zákon proto nemůže obsah ústavně zaručeného práva na územní samosprávu vyprázdnit nebo fakticky eliminovat“* [nálezy ze dne 2. 4. 2013 sp. zn. Pl. ÚS 6/13 (N 49/69 SbNU 31) a sp. zn. III. ÚS 709/19]. V tomto kontextu je proto nezbytné pojímat i zákonnou úpravu procesu tvorby územního plánu [nález ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (N 151/62 SbNU 315) a nález sp. zn. III. ÚS 709/19]. Přestože sama skutečnost, že se ve vzdálenosti zhruba 100 metrů od dotčené lokality nachází jiný (podstatně rozsáhlejší) lesní komplex, není sama o sobě důvodem pro vymezení plochy přestavby, resp. pro vyloučení ochrany lesního porostu, nelze ji ignorovat při poměrování dvou kolidujících práv, resp. zájmů. Tato skutečnost má

nadto zásadní vliv také pro posouzení míry dotčení práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny, a tudíž na výsledek poměrování dvou kolidujících ústavně zaručených práv.

[9] Z pohledu Ústavního soudu je dále zásadní, že stěžovatel v souladu se stanoviskem SEA (str. 55) ve znění jeho doplnění minimalizoval dotčení přírody a krajiny, a to tak, že pro danou plochu stanovil maximální limit zastavěnosti na 35 %. Krajský soud přitom v bodu 23 odůvodnění svého rozsudku fakticky připustil, že vymezení plochy přestavby Z2 je v souladu se stanoviskem SEA (nebo přinejmenším jeho částí), když mimo jiné uvedl, že *„stanovisko zároveň navrhlo na straně 55 zmírňující opatření pro případ, že by na ploše P2 nebyl zachován stávající porost“*. Podotkl však následně, že *„způsob, jakým měla být tato nejasnost odstraněna, je však podle názoru soudu zcela nedostačující. Doplněním č. 2 totiž došlo bez jakéhokoli odůvodnění ke změně z požadavku na vyloučení plochy P2 na požadavek na dodržení zmírňujících opatření, zůstane-li plocha P2 součástí návrhu“* (tamtéž). Z toho krajský soud dovodil rozpor jednotlivých bodů stanoviska, případně rozpor odůvodnění s výrokovou částí. V bodu 25 odůvodnění rozsudku pak krajský soud jako důvod zrušení části územního plánu stěžovatele označil *„procesní pochybení“*, spočívající v tom, že *„se napadené opatření obecné povahy opírá o nepřezkoumatelné stanovisko SEA“*. Aniž by byl Ústavní soud oprávněn přezkoumávat správnost stanoviska SEA, je nutno zdůraznit, že případná vnitřní rozpornost či nejednoznačnost tohoto stanoviska vydaného krajským úřadem v přenesené působnosti nemůže jít bez dalšího k tíži obce vydávající územní plán v samostatné působnosti, tj. realizující své ústavně zaručené právo na samosprávu. Obec logicky vycházela z předpokladu presumpce platnosti a správnosti tohoto stanoviska vydaného krajským úřadem při výkonu státní moci a postupovala v souladu s jeho částí, která vymezení plochy přestavby P2 při využití zmírňujícího opatření v podobě stanovení limitu zastavitelnosti plochy umožnila. Nejvyšší správní soud neměl uvedené pochybení krajského soudu ignorovat.

[10] Kromě výše uvedeného Ústavní soud v nálezu podotkl, že v návaznosti na bod 25 odůvodnění rozsudku krajského soudu působí nepatřičně jeho konstatování (aprobované Nejvyšším správním soudem), že *„hlediskem pro rozhodování soudu nemohlo být ani odpůrcem tvrzené riziko vysokých škod, které by zrušením napadeného opatření obecné povahy údajně vznikly. Takové škody, dochází-li ke zrušení opatření obecné povahy či jeho části, jsou totiž způsobeny nezákonným postupem odpůrce, nikoliv postupem soudu, který svým rozhodnutím pouze zjištěnou nezákonnost napravuje“* (bod 28 odůvodnění). Krajským soudem tvrzené pochybení ohledně stanoviska SEA však zjevně nebylo způsobeno stěžovatelem, nýbrž samotnou státní mocí, resp. příslušným odborem krajského úřadu vykonávajícího přenesenou státní správu. Je vhodné rovněž poznamenat, že samotnou změnou územního plánu ještě nedochází k odnětí pozemků pro plnění funkcí lesa (ani k jejich omezení). K němu může dojít až ve správním řízení podle § 16 lesního zákona, jehož výsledkem je správní rozhodnutí (tj. individuální právní akt) vydané orgánem státní správy lesů. V případě odnětí pozemku dochází navíc k tomu, že žadatel, jemuž bylo toto odnětí povoleno, za něj hradí poplatek podle § 17 lesního zákona, který je zčásti příjmem Státního fondu životního prostředí a z menší části pak obce, která výnos z něj může použít pouze pro zlepšení životního prostředí v obci nebo pro zachování lesa (§ 17 odst. 5 lesního zákona). Skrze ekonomické nástroje tak dochází ke kompenzaci zásahu do této složky životního prostředí.

pokračování

[11] Podle nálezu Ústavního soudu je konečně nepřipadný i závěr krajského soudu v bodu 19 odůvodnění rozsudku, podle něhož by stěžovatel měl „*primárně hledat řešení, která budou využívat pro uspokojení bytových potřeb stávající plochy, tj. včetně ploch, na nichž se nachází odpad bytového fondu, tj. de facto neobývané zchátralé budovy*“. Tím však správní soud bez znalostí místních podmínek a konkrétních ekonomických rozvah aktivně vstupuje do politického rozhodování zastupitelstva obce, které jednomyslně přijalo předmětné řešení (územní plán). Pokud správní soudy v té souvislosti rovněž poukázaly na to, že podle bodu 3.2 Politiky územního rozvoje má být při rozvoji bydlení upřednostňován „*rozvoj uvnitř zastavěného území*“, pominuly, že předmětné zbytky lesního porostu na ploše přestavby P2 představují „enklávu“ uvnitř zastavěného území s vybudovanou technickou infrastrukturou, přičemž vymezení plochy přestavby právě na tomto místě může představovat ekonomicky rozumné řešení. Příhodná je v té souvislosti ostatně argumentace stěžovatele, že nebyly brány v potaz konkrétní okolnosti věci, včetně toho, že existence hospodářského lesa, který sloužil k těžbě dřeva, není uvnitř obce (na ploše obklopené rodinnými domy) z mnoha důvodů žádoucí.

[12] S ohledem na výše uvedené závěry Ústavního soudu nemohl rozsudek krajského soudu obstát, a Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, ve kterém bude postupovat v souladu s právními názory obsaženými v nálezu, resp. v souladu s výše uvedeným (§ 110 odst. 1 a 4 s. ř. s.).

[13] O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu